

UZASADNIENIE

W dniu 5 marca 2015 roku w godzinach 15:15-21:20 Straż Miejska w T. dokonywała pomiaru prędkości pojazdów poruszających się drogą dwupasmową na ul. (...) z kierunku ul. (...) w kierunku ul. (...). Na odcinku tym obowiązywało administracyjne ograniczenie prędkości do 50 km/h (obszar zabudowany). Pomiaru dokonywał przeszkolony w tym zakresie strażnik J. W. przy użyciu urządzenia M. 6F, nr fabryczny 07-08-2855. Posiadało ono ważną legalizację. Przed urządzeniem tym ustawiony był znak drogowy D-51 informujący o kontroli prędkości przy użyciu fotoradaru na odcinku 1,2 km. Fotoradar ustawiony był na trójnogu stojącym na twardym podłożu, pod kątem 22 stopni. W miejscu tym nie znajdowały się reklamy, ani żadne inne obiekty mogące zakłócić pomiar urządzenia. Przed jego użyciem J. W. wykonał zdjęcie testowe. W okresie pracy urządzenia temperatura powietrza nie spadła poniżej 0 stopni C..

Dowód: Zeznania świadka J. W. (k. 92 - 00:06:40 - 00:14:30)

Świadcstwo legalizacji ponownej (k. 7v-8, 108v)

Certyfikat J. W. (k. 8v, 108v)

Dokumentacja fotograficzna z miejsca zdarzenia (k. 91, 108)

Notatka urzędowa (k. 5, 108v)

Protokół uzgodnienia czasu i miejsca wykorzystania fotoradaru (k. 6, 108v)

Tego dnia o godz. 18:31 w T. na ul. (...) G. G., kierował pojazdem marki M. o numerze rejestracyjnym (...), poruszając się z prędkością 72 km/h, tj. o 22 km/h przekraczającą prędkość administracyjnie dopuszczalną w tym miejscu. Fakt ten zarejestrował i utrwalił na zdjęciu ustawiony przez J. W. fotoradar. Na drugim pasie jezdni nie znajdował się wówczas żaden inny pojazd.

Dowód: Zeznania świadka J. W. (k. 92 - 00:06:40 - 00:14:30)

Zdjęcie utrwalone przez fotoradar zapisane na płycie CD (k. 63, 108)

Raport z fotoradaru wraz ze zdjęciem (k. 7, 108v)

Wizerunek G. G. udostępniony przez Urząd Miasta T. (k. 25, 108v)

Notatka urzędowa (k. 5, 108v)

G. G. od 2014 roku był sześciokrotnie karany za wykroczenia w ruchu drogowym, w tym trzykrotnie za przekraczanie dopuszczalnej prędkości.

Dowód: Informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu

drogowego (k. 86, k. 108v)

G. G. został obwiniony o to, że w dniu 5 marca 2015 roku o godz. 18:31 w T. na ul. (...), będąc kierowcą pojazdu marki M. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dozwoloną prędkość 50 km/h o 22 km/h, tj. o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Obwiniony nie złożył wyjaśnień w toku postępowania sądowego. Trzykrotnie wezwany nie stawiał się na wezwanie Sądu. Zgromadzony materiał dowodowy pozwolił jednak ustalić w sprawie niepozostawiający wątpliwości stan faktyczny i, po przeprowadzeniu rozprawy, wydać wyrok zaoczny.

Świadek J. W. (k. 92 - 00:06:40 - 00:14:30) zeznał, w jaki sposób przygotował fotoradar do pracy w dniu zdarzenia. Opisał także miejsce pracy urządzenia, potwierdzając, że żadne okoliczności zewnętrzne nie mogły wpłynąć na poprawność pomiaru, a fotoradar mógł być ustawiony w miejscu, z którego dokonywał pomiaru. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, ponieważ były one spójne i logiczne oraz znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Lokalizacja znaku D-51 oraz ustawienie fotoradaru znajduje odzwierciedlenie w dostarczonej przez Straż Miejską dokumentacji fotograficznej (k. 91). Instrukcja obsługi urządzenia (k. 91) wraz z świadectwem legalizacji (k. 8) potwierdziły poprawność pomiarów dokonywanych w dniu zdarzenia. Certyfikat J. W. (k. 8v) świadczył natomiast o tym, że był on właściwie przeszkolony w zakresie używania tego typu urządzeń. Zeznania świadka były zbieżne ze sporządzoną przez niego notatką urzędową (k. 5). Fakt zaistnienia wykroczenia potwierdziła dokumentacja fotograficzna utrwalona przez fotoradar (k. 63) wraz z raportem z jego pracy (k. 6-7). Wszystkie te dowody nie były kwestionowane w toku procesu, a w ocenie Sądu ich autentyczność również nie budzi zastrzeżeń. W związku z powyższym Sąd dał wiarę wszystkim tym zgromadzonym dowodom.

Zdaniem Sądu nie pozostawia żadnych wątpliwości fakt, iż wizerunek mężczyzny kierującego pojazdem uwieczniony na zdjęciu wykonanym przez fotoradar odpowiada wizerunkowi twarzy z wniosku o wydanie dowodu osobistego złożonego w Urzędzie Miasta T. przez G. G. (k. 25). Autentyczność pisma pochodzącego z UM w T. nie była kwestionowana w toku postępowania, w związku z czym Sąd uznał dowód ten za wiarygodny i zarazem pozwalający uznać, że sprawcą przedmiotowego wykroczenia był obwiniony.

Obrońca wnosił nadto o przesłuchanie w charakterze świadka M. M. na okoliczność ustawienia fotoradaru i reklam metalowych w miejscu zdarzenia oraz obecności innego pojazdu na drugim pasie ruchu. W ocenie Sądu okoliczności te zostały ustalone w oparciu o wyżej omówione dowody, a wobec dwukrotnego niestawiennictwa świadka, oczywistym było, że wniosek ten zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania. W konsekwencji Sąd wniosek ten oddalił, a zgromadzony materiał dowodowy uznał za kompletny i pozwalający przypisać obwinionemu sprawstwo czynu zabronionego z art. 92a kw.

W myśl art. 92a kw, kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny. Zgodnie natomiast z treścią art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.), prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h. Prowadząc samochód na obszarze zabudowanym z prędkością 72 km/h, obwiniony nie zastosował się zatem do ograniczenia prędkości określonego ustawą. Tym samym zrealizował znamiona zarzucanego mu czynu. W sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności, które poddawałyby w wątpliwość winę G. G.. W związku z tym Sąd uznał go za winnego wykroczenia z art. 92a kw i na podstawie art. 92a kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych. W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i uwzględnia cele w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionego. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt, iż w okresie od 2014 roku obwiniony był sześciokrotnie karany za wykroczenia drogowe, w tym trzykrotnie za przekroczenie prędkości.

W punkcie II wyroku Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem opłaty sądowej i obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych. Wysokość opłaty stanowi 10 % wymierzonej obwinionemu kary grzywny, co wynika z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.). Wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia ustalona została w oparciu o § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 118, poz. 1269).